

C188 – WEL18

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

8 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de bestrijding van overmatige schuldenlast	1
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over kwalificatievereisten voor de PAB's	3
Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoeringsbesluiten flexibele en occasionele kinderopvang en de eventuele tegenstrijdigheden van deze besluiten met het zorgregiodecreet	7

Voorzitter: de heer Luc Martens

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de bestrijding van overmatige schuldenlast

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, zowat een jaar geleden stelde ik een vraag over het beleid ter bestrijding van overmatige schuldenlast. De aanleiding was toen de verontrustende berichtgeving over de toenemende wachtlijsten bij de diensten voor schuldbemiddeling, een thematiek die in deze commissie ondertussen al verschillende keren is besproken.

Mevrouw de minister, in uw antwoord kondigde u vorig jaar enkele acties aan. Ik zet ze nog even op een rijtje. Aangezien er heel weinig aandacht besteed wordt aan budgetbeheer en huishoudmanagement bij jongeren en de schulden binnen deze groep alsmaar schijnen toe te nemen, zei u dat u nog in 2006 de opdracht ging geven om een lessenpakket samen te stellen dat ingezet kan worden in middelbare scholen. Het pakket zou, behalve het informatieve onderdeel en de sensibilisering, ook budgetbeheer bevatten. Het zou ter beschikking worden gesteld van het derde, vierde of vijfde jaar van het middelbaar onderwijs.

U stelde toen ook dat u overleg pleegde met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) om na te gaan hoe het decreet over de registratie van die gegevens zou worden uitgevoerd. Over het observatorium is hier al gepraat. Er werden voorstellen geformuleerd en er zou een goed softwarepakket worden gemaakt.

U stelde dat de financiële situatie van het Vlaams Centrum Schuldbemiddeling (VCS) versterkt zou worden. Het centrum zou ook een aantal bijkomende opdrachten krijgen, onder meer het verzamelen van informatie en documentatie. Ik meen dat daarover een en ander staat in het voorstel van decreet dat we toen hebben goedgekeurd, maar ik wil nu een stand van zaken krijgen. Er zijn dus een aantal dingen gebeurd, maar voor de volledigheid wil ik nog een aantal vragen stellen.

Mevrouw de minister, wat is de stand van zaken met betrekking tot het lessenpakket? Is het samengesteld? Welke inhoud heeft het? Hebben scholen er al gebruik van gemaakt? Bent u nog van plan om andere maatregelen te nemen om jongeren te sensibiliseren rond overmatige schuldenlast?

Wat is de stand van zaken met betrekking tot het registratiesysteem? Vanaf wanneer kunnen de diensten schuldbemiddeling er gebruik van maken?

Hoeveel middelen krijgt het VCS voortaan jaarlijks voor zijn opdrachten? Bent u van plan deze middelen de komende jaren nog uit te breiden?

Welke acties zult u nog ondernemen om de overmatige schuldenlast in Vlaanderen te bestrijden?

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw de minister, u weet dat dit thema mij zeer na aan het hart ligt. Ik heb er ook al een aantal vragen over gesteld.

Ik weet dat de eerste versie van het registratiemodel ondertussen klaar is om aan de besturen te worden bezorgd, voor zover dat nog niet is gebeurd. Hebben de besturen al gereageerd op het lijstje van zaken dat we graag opgenomen zien in het jaarverslag?

Kunnen we uit de jaarverslagen die nu worden opgestuurd, cijfers halen? Ik weet dat een aantal erkende diensten nu al cijfers doorgeven. Acht u het haalbaar dat de administratie al een eerste oefening doet of wacht u liever tot er een eenvormige manier van rapporteren is?

Ik heb ook begrepen dat dit een eerste versie is van het registratieformulier en dat men zal werken aan een uitgebreider formulier. Welke stappen zullen er worden gezet?

Ik heb begrepen dat er binnen de sector wat discussie was over wat men zou registreren en hoe. Ik heb er alle begrip voor dat het op korte termijn niet evident was om een vergelijk te vinden, maar wat zijn de volgende stappen om alsnog tot een vergelijk te komen?

In Heusden-Zolder was er een project van het OCMW, gesteund door de provincie, dat mensen met schulden samenbrengt om in groep na te denken over de problematiek en over de manier waarop ze best uit de problemen kunnen geraken. Dat lijkt me een zeer zinvol project te zijn geweest. Mevrouw de minister, hebt u weet van dat project en kunt u dat eventueel via het VCS promoten bij de andere besturen of de andere erkende diensten voor schuldbemiddeling?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer Caron, het pakket is inderdaad al samengesteld. Het lessenpakket 'Op eigen

benen' is uitgewerkt door een werkgroep van OCMW's, diensten voor schuldbemiddeling en leerkrachten van het beroepsonderwijs. Het is bedoeld voor de studenten van de derde graad van het beroepsonderwijs, de meest kwetsbare groep inzake deze problematiek.

Dit lessenpakket is tot stand gekomen vanuit de vaststelling dat de OCMW's steeds meer geconfronteerd worden met jongeren in financiële moeilijkheden. Het wil de jongeren voorbereiden op het leven na de school. Het pakket sluit heel goed aan bij de leefwereld van deze jongeren en is preventief ten aanzien van de schuldenproblematiek. Het was trouwens ons opzet om niet alleen op het einde van de rit, maar ook preventief te werken.

Het voordeel van dit lessenpakket is dat het kan worden geïntegreerd in de reguliere lessen, in het project algemene vakken (PAV) en in maatschappelijke vorming (mavo). Dat is voor ons cruciaal. We willen ook dat dat op een grondige, geïntegreerde manier gebeurt.

We hebben het er in de commissie al vaak over gehad dat we veel verwachten van het onderwijs, maar dat het ook realiseerbaar moet blijven.

Nog vóór het reces zullen alle leerkrachten PAV en mavo van de Vlaamse scholen voor beroepsonderwijs, via de directies, gratis een lessenpakket ter beschikking krijgen. De scholen die met deze pakketten aan de slag willen, kunnen gratis de nodige exemplaren voor de leerlingen bestellen. Desgewenst zullen we ook een exemplaar bezorgen aan de commissie.

Alle afspraken met de uitgeverij zijn ondertussen gemaakt. We mikken op het schooljaar 2007-2008. Voor deze actie heb ik 85.000 euro uitgetrokken. Ik plan een herhaling van deze actie voor het schooljaar 2008-2009.

Het VCS kreeg de opdracht om na te gaan of er ook binnen het ASO en TSO behoefte is om met dit of een soortgelijk pakket te werken. De moeilijkheid hier is dat dit niet geïntegreerd kan worden binnen de bestaande vakken. Daarenboven is het een nieuwe preventieve opdracht van het VCS om andere maatregelen voor te stellen om jongeren te sensibiliseren.

Volgens de decreetswijziging is het de opdracht van de Vlaamse Regering om het uniforme registratiemodel te bepalen. Gezien de complexiteit van het thema en de bestuurlijke randvoorwaarden, heb ik ervoor gekozen om dit te ontwikkelen samen met de vertegenwoordigers van de centra voor algemeen welzijnswerk (CAW) en de OCMW's.

De afgelopen maanden hebben zij, op basis van de bestaande praktijkervaring, een beperkt registratiemodel uitgewerkt. Op 29 maart 2007 heb ik aan de diensten voor schuldbemiddeling een brief geschreven waarin ik

hen vraag om aan de hand van het beperkte registratiemodel alle lopende dossiers van 2007 te registreren en deze cijfers vóór 31 januari 2008 te bezorgen aan het VCS. Dit registratiemodel maakt een onderscheid tussen verschillende soorten van dossiers: budgetbegeleiding, budgetbeheer en schuldhulpverlening. Zonder op de technische details in te gaan, wordt de schuldhulpverlening nog eens opgesplitst in de eenmalige bemiddeling, de bemiddeling zonder of met budgetbegeleiding of budgetbeheer en de collectieve schuldenregeling.

Een handleiding voor dit registratiemodel is uitgeschreven door het VCS. Een uitgebreider en definitief model wordt momenteel uitgewerkt. Dit definitieve model zal voorgelegd worden aan de Vlaamse Regering en zal vanaf 2008 gehanteerd worden door de diensten voor schuldbemiddeling.

Het VCS wordt jaarlijks voor 174.000 euro gesubsidieerd. Voor zijn nieuwe preventie- en onderzoeksopdracht heeft het een bijkomende subsidie van 100.000 euro ontvangen. Vanaf 2008 worden alle opdrachten van het VCS in een overeenkomst samengebracht.

Deze middelen kunnen worden uitgebreid in functie van specifieke projecten. Zo krijgt het VCS dit jaar een bijkomende subsidie van 34.000 euro om een nieuw draaiboek te ontwikkelen voor de diensten schuldbemiddeling. Dit draaiboek moet worden beschouwd als een soort methodische handleiding voor een kwalitatieve schuldbemiddeling.

Voor de ontwikkeling van bijkomende beleidsmaatregelen willen we natuurlijk maximaal een beroep doen op de ervaring en de kennis van de mensen zelf. Het VCS bundelt de krachten van de vertegenwoordigers van de CAW's en de OCMW's. De opdrachten van het centrum zijn ondertussen al lang bekend.

Daarnaast heb ik aan de administratie de opdracht gegeven om een Vlaams platform voor schuldoverlast op te richten. Een eerste bijeenkomst heeft plaatsgevonden op 19 april 2007 onder het voorzitterschap van professor Bertel De Groote. Tweemaal per jaar zullen academici, gebruikersorganisaties, vertegenwoordigers van de beslagrechters, van de arbeidsrechtbank, van de kredietsector, van de incasso-ondernemingen, van de gerechtsdeurwaarders, van de VVSG, van het steunpunt Algemeen Welzijnswerk (SAW), van Welzijnzorg, van het VCS, van het Vlaams Netwerk van verenigingen waar armen het woord nemen, van het werkveld, van het kabinet en van de administratie met elkaar in gesprek gaan, reflecteren en debatteren over de brede problematiek. Ook de federale aspecten ervan komen daarbij aan bod. Dit zal leiden tot gerichte beleidsacties. Het zal het onderlinge begrip versterken en

aldus aanleiding geven tot meer samenwerking. Voor ons is dat essentieel.

Het project waar u naar verwezen hebt, kennen we niet. We willen het zeker en vast eens bekijken. Er zijn al heel wat initiatieven genomen. Daarom is het juist zo essentieel dat er een platform en kenniscentrum is om kennis te nemen van de goede praktijken en methodiek-ontwikkelingen en om ze, waar mogelijk en noodzakelijk, beter in te zetten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over kwalificatievereisten voor de PAB's

De voorzitter: Het verbaast me enigszins dat deze vraag nog op de agenda is geraakt. Ik dacht dat ze al aan bod was gekomen tijdens de plenaire vergadering. Ik verwacht dan ook enige verduidelijking.

De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de voorzitter, ik heb deze vraag al een tijdje geleden ingediend, namelijk op 28 maart. Afgelopen woensdag hebben collega's daarover een actuele vraag gesteld. Blijkbaar is er daarna bij de verwerking iets mis gelopen. Reglementair had ik dan de mogelijkheid om de vraag aan te houden. Dat is niet zo erg, omdat ik zo een aantal bijkomende vragen kan stellen.

De voorzitter: Ik stel voor dat u zich meteen toespitst op de bijkomende vragen.

De heer Bart Van Malderen: Mevrouw de minister, in antwoord op de vragen van de dames Vogels en Jans zei u dat het decreet duidelijk bepaalt dat de regering alleen kwalificatievereisten kan opleggen als iemand beroepshalve zorg verstrekt. De term 'beroepshalve' wordt gedefinieerd als zorgtaken die worden gegeven als beroep, dus ten behoeve van meerdere personen. Dat is een belangrijke passage, zowel in de memorie van toelichting als in het ontwerp zelf. U zei tijdens de plenaire vergadering: 'Het zou natuurlijk dom zijn om een decreet te maken en in die mogelijkheid niet te voorzien. Wij creëren de mogelijkheid omwille van het feit – en mevrouw Jans heeft daarop gewezen – dat het gaat om heel veel doelgroepen: verzorgers, mensen in de bijzondere jeugdinstellingen, kinderverzorgsters, mensen in de rust- en verzorgingstehuizen enzovoort. Het is een heel brede groep. Natuurlijk zullen we die mogelijkheid openen, het zou dom zijn dat niet te doen. Daarenboven zullen

wij bij de uitvoering een duidelijk zicht geven op de taken en doelgroepen waarop het decreet van toepassing is. We hebben met de mensen zelf afgesproken dat we dat in overleg zullen doen.' Nog verder stelde u dat u de keuzevrijheid van de budgethouders wilt garanderen. Uiteraard zijn we daarover verheugd.

Op zich ben ik het eens met uw analyse dat er een kader moet worden gecreëerd om de bestaande problemen met betrekking tot de niet-medische zorgen op te lossen. Ik stel me echter de vraag waarom er principieel een onderscheid wordt gemaakt tussen iemand die als persoonlijk assistent aan de slag gaat voor één persoon en iemand die dat voor meerdere personen doet.

Uit het voorbeeld dat u in de plenaire vergadering zelf hebt aangehaald, bleek dat deze praktijk zeker voorkomt en vooral ook zeer evolutief is. Voor een persoon met een handicap is een persoonlijk assistentebudget (PAB) immers de manier om zijn of haar leven zelfstandig te organiseren. Per definitie is de flexibiliteit daarbij belangrijk. Daarnaast is tijdens de vergadering ook aan bod gekomen dat de communicatie met de sector op zijn minst nogal moeilijk ligt.

Mevrouw de minister, waarom wordt het PAB als een aparte libellering opgenomen in het kaderdecreet? Kunnen concrete problemen niet beter worden opgelost in de uitvoeringsfase? Bestaan er vandaag praktijkvoorbeelden van juridische problemen rond het PAB? U hebt naar twee gevallen verwezen. Kunnen eventuele problemen niet worden opgevangen door te voorzien in een verplichte verzekering, bijvoorbeeld via het arbeidscontract? Hoe denkt u de gebruikers bij de uitvoering te betrekken?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, zoals de heer Van Malderen heeft aangegeven, kunnen we nu meer duidelijkheid krijgen over de bedoeling van het decreet. Het klopt dat er een probleem is met de erkende verpleegkundige aktes. Dat probleem stelt zich vooral bij de zorgkundigen. Het is een reëel probleem waarover al een aantal jaren wordt gedebatteerd.

Het gaat om een terreindiscussie tussen verschillende beroepsgroepen die elkaar misschien niet naar het leven maar wel naar het loon staan. Verpleegkundigen worden per akte betaald, verzorgenden forfaitair. Daarnaast is er ook een terreindiscussie tussen bestuursniveaus over de vraag wie betaalt: de federale overheid via het RIZIV of de Vlaamse overheid via het loon van de verzorgenden?

Mevrouw de minister, u hebt ook met zoveel woorden gezegd dat een beleid met respect voor de klant dit

probleem met gezond verstand zou moeten oplossen. Tussen de federale en de Vlaamse overheid zou er overleg moeten zijn om kafkaïaanse toestanden te vermijden. Daarmee bedoel ik dat het wassen van een persoon tijdens de week een akte van een verpleegkundige of een zorgkundige kan zijn, terwijl in het weekend, wanneer de verpleegkundige niet werkt, de verzorgende die taak op zich neemt of op zondag misschien de mantelzorger. De klant heeft daar absoluut geen boodschap aan. Het zou in het belang van iedereen zijn dat daarover een akkoord zou worden bereikt dat gebaseerd is op het gezond verstand en niet op na-ijver.

Mevrouw de minister, zoals ik ook tijdens de plenaire vergadering heb gezegd, maakt u de overstap naar het federale niveau. Ik hoop dat u een goede regeling zult treffen.

Ik kan u ook nog volgen als u zegt dat u geen regeling hebt kunnen treffen en dat u een kaderdecreet wilt opstellen. U wilt daarbij in de eerste plaats een advies van de Raad van State om wat duidelijkheid te scheppen. Ik kom dan terug op wat de heer Van Malderen heeft gezegd. Ik begrijp u wel als u zegt dat we in een ingewikkeld land leven en dat u een tekst wilt opstellen die u dan voorlegt aan de Raad van State. Ik kan u echter helemaal niet volgen als u de behoefte voelt om in het kaderdecreet een regeling te treffen voor de persoonsgebonden assistenten in de gehandicaptenzorg. Zij liggen niet aan de basis van het probleem: dat is namelijk ontstaan in de ouderen- en gezinszorg.

Ik blijf op mijn honger zitten. U zegt dat u een regeling wilt treffen voor persoonlijke assistenten die voor meer dan één persoon werken. Dat begrijp ik niet. Het gaat over akten. Ook als ik voor één persoon met een handicap werk, kan ik akten uitvoeren die als verpleegkundige akten zouden kunnen worden beschouwd. Als ik voor meer personen met een handicap werk, kan ik perfect akten uitvoeren die daarvan los staan. Ik denk dan aan de mobiliteit van die persoon met een handicap. Ik begrijp dat nog altijd niet.

U zult het me niet ten kwade duiden als ik zeg dat ik de indruk heb dat er achterliggende bedoelingen spelen, zoals het onderbrengen van de persoonlijke assistenten bij de polyvalent verzorgenden die onder de verzuilde instellingen werken. Als dat niet zo is, zou ik graag hebben dat u dat nu ook zegt. Ik heb de indruk dat daar andere belangen spelen. Ik begrijp niet wat er op dit moment op tafel ligt.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, ik zal zeer kort zijn. Vorige week hebben we tijdens de plenaire vergadering al enkele vragen gesteld over dit onderwerp. We hebben toen met minister Vervotte een ruim debat

gevoerd. Zoals de heer Van Malderen in zijn vraag heeft aangegeven, gaat het duidelijk over veel mensen en veel doelgroepen, die zich momenteel in een rechts-onzekere situatie bevinden. Minister Vervotte heeft geprobeerd om met haar federale collega een oplossing te vinden. Helaas werd daar niet op ingegaan. Het is dan ook goed dat ze de verantwoordelijkheid neemt om een regeling op het Vlaamse niveau uit te werken. Een andere optie is de zaak op zijn beloop te laten. Daarvoor wordt hier duidelijk niet gekozen.

Mevrouw de minister, ik begreep eerst ook niet goed waarom de vraag hier aan bod komt. Toch is het goed dat de heer Van Malderen ze nu kan stellen. Het laat u misschien toe om nogmaals duidelijk aan te geven waarom dit voorontwerp tot op heden noodzakelijk is.

Ik vind het zeer spijtig dat we steeds moeten uitleggen dat we geen andere bedoelingen hebben. Op de duur weet ik niet meer waar men dat haalt. Laten we het alstublieft over de inhoud hebben, over het probleem dat we hiermee oplossen, over de grote doelgroep die we uit een rechtsonzekere situatie halen. Laten we voorzichtig zijn met die grote samenzweringstheorieën. Daar wordt niemand mee geholpen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, u zult het me wel niet kwalijk nemen als ik niet steeds in herhaling wens te vallen, zeker niet als blijkt dat de antwoorden die ik geef niet in overweging worden genomen. Blijkbaar gaan ze het ene oor in en het andere weer uit.

Het allerbelangrijkste dat ik hier wil zeggen, is dat het voorontwerp zich richt tot alle verzorgenden, opvoeders, kinderverzorgers, hulpverleners in de bijzondere jeugdbijstand, die werken in een door de Vlaamse overheid erkende voorziening en ook tot de individuele personen die niet verbonden zijn aan een voorziening maar toch beroepshalve activiteiten van zorg- en bijstandsverlening verrichten, bijvoorbeeld in de thuiszorg en de gehandicaptenzorg. Belangrijk is dat al deze personen zich blootstellen aan een strafrechtelijke vervolging krachtens artikel 38ter, eerste paragraaf van het KB nr. 78. De strafmaat bedraagt een geldboete van 5.720 frank tot 440.000 frank of een gevangenisstraf van 8 dagen tot 3 maanden, of beide straffen tegelijk.

Laat me heel duidelijk zijn: ook de PAB-assistent moet, krachtens de federale regelgeving, vandaag al over de nodige medische kwalificaties beschikken om zorg te verlenen aan een persoon met een handicap. Indien dat niet het geval is, is deze persoon nu al strafbaar. Ik denk dat sommige mensen zich niet voldoende bewust zijn van de draagwijdte van dat KB. Ik vind het spijtig dat we het zo hard moeten roepen. Ik had veel

liever gehad dat we er op een andere manier zouden zijn uitgeraakt. Aangezien hier nu bewust een politieke polemiek wordt georganiseerd, brengen we de zaak duidelijk naar voor. Ik betreur dat ten eerste. We hebben al het mogelijke gedaan om rechtszekerheid te creëren.

Het verbaast me dan ook ten eerste dat iedereen die vandaag zo bekommerd is over personen met een handicap en een PAB, vooral reageert tegen de persoon die rechtszekerheid wil creëren en niet gaat aankloppen bij de federale minister van Volksgezondheid om daar zijn eisen op tafel te leggen.

Mevrouw Mieke Vogels: Wij zitten niet in het federale parlement.

Minister Inge Vervotte: Ik zeg alleen maar wat de feiten zijn. Ik probeer rechtszekerheid te creëren. U kunt uw pijlen evengoed richten op degene die de definitieve oplossing kan bieden. U hebt ervoor gekozen om uw pijlen te richten op degene die tracht de problemen op te lossen. Tegelijkertijd kijkt u helemaal niet naar de huidige situatie. Die situatie werd trouwens ook gedoogd in andere gevallen, waarbij vorige verantwoordelijken hebben nagelaten om stappen te zetten om rechtszekerheid te creëren. Ik zal het anders formuleren: misschien hebben ze het niet aangedurfd.

Het is noodzakelijk dat dit ontwerp van decreet wordt goedgekeurd, tenzij via het overleg andere regels zouden kunnen worden uitgewerkt. Ik blijf duidelijk voorstander van het uitwerken van een regeling via overleg, zodat we deze procedures niet moeten volgen. Dat proberen we ook te doen. Omdat we geen regeling hebben kunnen treffen, moeten we zorgen voor een juridische motivatie. Daarover gaat het.

We zijn bezig met juridische spitsvondigheden. We proberen ervoor te zorgen dat de mensen die te maken hebben met de arbeidsverhouding die gekoppeld is aan een PAB, ook een rechtsgrond hebben waardoor ze niet onder het toepassingsgebied van het KB kunnen vallen. Vandaar dat onze juridische motivatie, in tegenstelling tot die van de federale regering, niet uitgaat van de akte die wordt gesteld. Ze geeft een definitie van de term 'beroepshalve'. Onze redenering verschilt van die van de federale regering. We bepalen wat tot de sfeer van de vertrouwensrelatie of van de mantelzorg behoort. We zeggen daarbij heel duidelijk dat een persoon met een handicap die een assistent aanwerft, niet onder het toepassingsgebied van het KB valt, omdat hij volgens onze juridische motivatie geen beroep uitoefent. Hij is dus niet strafbaar.

Daartegenover staat natuurlijk de persoon die wel een beroep uitoefent. Het gaat dan om mensen die zorg en ondersteuning geven aan meerdere personen. Dat is de reden waarom we daarin een onderscheid maken.

Laat me duidelijk zijn. We proberen het debat te deblokken via de Raad van State. Ik zou het probleem graag op een andere manier oplossen. We hebben echter moeten vaststellen dat dit tot op heden niet is gelukt. Ik heb alle mogelijkheden moeten openhouden. Als morgen de rechtbank zich moet uitspreken, moeten deze mensen zich tenminste kunnen beroepen op het voorliggende decreet.

Er zijn geen achterliggende redenen van welke aard dan ook om de keuzevrijheid of het PAB af te schaffen. Dat is totaal niet aan de orde. Wat voor inconsequent beleid zou het zijn om de mogelijkheden van het PAB constant uit te breiden met het inkopen van de zorg en tegelijkertijd dat PAB op een slinkse manier af te schaffen. Met dit beleid hebben we juist aangetoond dat we het PAB willen versterken en hebben we de combinatiemogelijkheden verbeterd. Het zou dan wel heel absurd zijn te proberen om het PAB te fnuiken via een dergelijke regeling.

Dat is helemaal niet aan de orde. Ik wens dat ook niet. Daar is geen sprake van. Daar is ook uitleg over gegeven. Het enige dat ik wil, is dat er rechtszekerheid kan worden geboden aan de mensen die nu strafbare feiten plegen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mevrouw de minister, op geen enkel moment heb ik hier een intentieproces willen maken. Ik heb juist gezegd dat ik de basisanalyse deel. Er moet een oplossing worden gezocht voor het huidige probleem. Ik had niet de bedoeling om hierover een politieke polemiek te starten. Integendeel, als we het hier over één zaak allemaal eens zijn, dan is het wel dat we willen voorkomen dat zowel de gebruikers als degenen die vandaag als persoonlijk assistent actief zijn, het slachtoffer worden van een, zoals mevrouw Vogels terecht zegt, oorlog tussen thuisverpleegkundigen en thuisverzorgenden.

Over de grond van de zaak hebben we weinig problemen. De vraag heeft betrekking op de modaliteiten. Ik begrijp dat u een juridische redenering wilt opbouwen en dat u het PAB eruit wilt halen omdat het niet om een beroep gaat. Ik vrees echter dat de definitie die u hanteert en waarover de Raad van State zich zal uitspreken, andere problemen zal creëren. Wat gebeurt er bijvoorbeeld met mensen die binnen één familie persoonlijk assistent zijn van verschillende personen?

Mijn vraag gaat dus veeleer over de modaliteiten. De basisvraag blijft of we de concrete problemen niet kunnen oplossen via uitvoeringsbesluiten.

De conclusie is dat we moeten kiezen voor overleg. Alle vragen komen voort uit een grote ongerustheid

binnen de sector. De communicatie – en die is er zeker geweest – moet worden verbeterd. Er is overleg nodig om de zenuwachtigheid over een juridisch moeilijk dossier weg te werken. Ik weet dat het niet gemakkelijk uit te leggen is. Er zijn nog veel onzekerheden, bijvoorbeeld over de houding van de Raad van State. Die ongerustheid kan volgens mij worden weggewerkt met overleg en communicatie.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. We moeten duidelijk weten waarover het gaat. Het gaat over handelingen van verzorging, zoals het wassen van iemand of, zoals u in de plenaire vergadering hebt gezegd, het meten van de koorts of het toedienen van oogdruppels. De vraag is wie die handelingen mag stellen. Is dat een verpleegkundige, een verzorgende, een persoonlijk assistent of een mantelzorger?

De oorlog die is ontstaan, is toch wel kafkaïaans. Als u het op die manier uitlegt aan de publieke opinie, dan staat ze achter u.

U hebt het over zware boetes. Ik denk dat we in ons land rechters met gezond verstand hebben. *(Opmerkingen van minister Inge Vervotte)*

Ze kunnen jurisprudentie creëren. *(Opmerkingen van de heer Tom Dehaene)*

Nee, mijnheer Dehaene, dat is niet altijd zo.

We moeten al het mogelijke doen om dergelijke zaken in de formeel-informele sector niet te overladen met regeltjes. Op dat vlak ben ik het eens met de heer Van Malderen. We gaan de regelgeving ten top drijven en steeds meer regeltjes moeten maken.

Wat is nu de essentie? Ik heb u nooit verweten dat u het PAB wilt afschaffen. Maar de essentie van het PAB is juist dat de persoon met een handicap de vrijheid heeft om iemand als assistent aan te nemen, niet op basis van kwalificaties, maar op basis van een vertrouwensrelatie. Het is vooral belangrijk dat de persoon met een handicap voor een heel lange tijd een beroep doet op die assistent en niet alleen in een periode van ziekte of als hij echt oud is. Het is ook belangrijk dat de persoon met een handicap een beroep kan doen op iemand die hij genoeg vertrouwt om hem te wassen, te helpen en zijn koorts te meten. Ik zou het verschrikkelijk spijtig vinden mocht dit onderuit worden gehaald. Ik zeg niet dat dat uw fout is.

Ik hoop dat u, als u op het federale niveau zit, de minister van Volksgezondheid kunt bewegen tot een samenwerkingsakkoord zodat er een eind komt aan de loopgravenoorlog die op dit ogenblik aan de gang is en die zeer onverkwikkelijk is voor de klanten en voor de personen met een handicap.

De voorzitter: Mevrouw Hoebeke heeft het woord.

Mevrouw Anne Marie Hoebeke: Mevrouw de minister, collega's, heb ik het correct voor dat er op dit ogenblik een dispuut is tussen het strafrecht en de PAB-assistenten, die daden stellen waarvoor geen omkadering bestaat? Klopt het dat zij ten gevolge van de daden die zij stellen, kunnen worden vervolgd door het parket?

Als dat zo is, moet worden nagegaan of dat met een decreet kan worden rechtgetrokken. Ik heb een summier kennis van het dossier. Ik wil het juridisch goed kunnen kaderen. In een PAB werkt men dus met een werkgever-werknemerrelatie. Daar wil u dus een onderscheid maken tussen diegenen die over de nodige beroepskwalificaties beschikken en diegenen die daar niet over beschikken.

Ik vraag mij af of het niet nuttig zou zijn om af te toetsen of de werknemer, door middel van een decreet, in de arbeidsovereenkomst – want dat is het in veel gevallen – kan worden ingedekt tegen de veroordeling die boven zijn hoofd hangt.

Minister Inge Vervotte: Het is heel juridisch, maar dat werd inderdaad gecheckt. Dat is niet mogelijk omdat er geen rechtsgrond is. Die rechtsgrond kan gecreëerd worden. Het KB verwijst daar trouwens zelf naar. Het stelt dat men er kan op inspelen via een decreet. Daarom hebben wij die rechtsgrond nodig en zitten we met heel deze situatie. In de debatten werd gesteld dat er toch al bepalingen zijn, bijvoorbeeld voor subsidiëring van het PAB. Daar zijn toch al voorwaarden, dat zou toch voldoende moeten zijn? *(Opmerkingen)*

Dat is echter niet het geval. Dat hebben we juridisch laten onderzoeken. Mevrouw Hoebeke, uw juridische vraag is terecht. Het kan niet omdat er onvoldoende rechtsgrond is. Daarom nemen we dat op.

Ik ben blij, mijnheer Van Malderen, dat u mijn zorg deelt. Daarom ook moeten wij daar zo omzichtig mee omspringen. Daarom zoeken we hoe we de situatie, zoals zij vandaag is, maximaal kunnen behouden en ons tegelijk veilig stellen. Dat is mijn uitgangspunt.

Een persoon met een handicap die een assistent aanwerft moet dat kunnen doen op basis van vertrouwen. Dat zal ook mogelijk blijven in de toekomst. Dat wordt heel duidelijk toegelicht.

U vraagt waarom ik dat niet allemaal regel via de uitvoering? Dat is ook altijd mijn bedoeling geweest en dat is ook voldoende aan bod gekomen in het overleg. In een kader creëert men de mogelijkheden waarover men beschikt voor de uitvoering. Zonder kader kan ik er geen uitvoering aan geven. Het is evident dat de

uitvoering zal besproken worden per sector. Het is ook evident dat de invulling in de ouderenzorg en in de thuiszorg anders zal zijn dan in de sector personen met een handicap, met nog een verschil tussen de individuele ondersteuning en de voorzieningen. Dat is voor mij de evidentie zelf.

Daarom is het kaderdecreet ook zo algemeen. We beseffen dat we een grote groep willen bereiken, ook de opvoeders in de bijzondere jeugdzorg, bijvoorbeeld. Daarover wordt niet gesproken, maar ook zij zijn betrokken, want als er morgen iets gebeurt, bijvoorbeeld een voedingsprobleem – denk aan het voorval in Wallonië waarbij een persoon voor de rechtbank is gedaagd – dan vallen zij onder het decreet.

Dat algemene kaderdecreet stelt dat we kwalificaties kunnen opleggen. Het stelt dus niet dat een kwalificatie een noodzakelijke voorwaarde is om een beroep uit te oefenen, wel dat het mogelijk. Dat moet worden bekeken. Dat zal trouwens in overleg gebeuren.

Het is helemaal niet mijn bedoeling om zwaar te gaan professionaliseren. Mensen die mij kennen, weten wat ik investeer in vrijwilligerswerk, vrijwilligersondersteuning en mantelzorg, weten wat mijn visie op zorg is, welke invulling ik eraan ga geven en welke niet.

Het is niet mijn bedoeling om hier nu rigide diploma-eisen op te leggen. Dat is absoluut niet aan de orde. Ik denk dat ik het verplicht ben aan de mensen om hiermee voort te gaan. Als er zich een andere mogelijkheid voordoet op het federale niveau, zal ik niet nalaten om ook die mogelijkheid blijvend te verkennen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de uitvoeringsbesluiten flexibele en occasionele kinderopvang en de eventuele tegenstrijdigheden van deze besluiten met het zorgregiodecreet

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mijnheer de voorzitter, deze vraag gaat over de kinderopvang en meer bepaald over het besluit dat de Vlaamse Regering nam op 30 maart. Het ging om de langverwachte uitvoeringsbesluiten met betrekking tot het actieplan flexibele en occasionele kinderopvang. Mevrouw de minister, u zult het me niet kwalijk nemen, maar ik vind dit een goed voorbeeld van de verminderde transparantie.

Als ik het goed begrepen heb, en ik moet me natuurlijk baseren op de persmededeling die u samen met minister

Van Brempt hebt uitgegeven, voorziet het plan in één aanspreekpunt per regio, een zogenaamde gemandateerde voorziening. Die gemandateerde voorziening is er om ouders die op zoek zijn naar flexibele en occasionele opvang, de weg te wijzen.

Ik heb goed begrepen dat het aanspreekpunt absoluut niets te maken heeft met de gemeentelijke overlegstructuren die werden opgericht om het netwerk van kinderopvanginitiatieven in kaart te brengen. U weet dat de kinderopvang historisch gegroeid is als een netwerk van private, gesubsidieerde, grote en kleine voorzieningen, onthaalmoeders, kinderopvang, buitenschoolse kinderopvang enzovoort.

In het verleden is er daarom gekozen voor het opstarten van een lokaal overleg kinderopvang per gemeente. Als ik het echter goed begrepen heb, heeft de gemandateerde voorziening per regio, het aanspreekpunt waarover wordt gesproken in het besluit van 30 maart 2007, daarmee niets mee te maken.

Mevrouw de minister, in uw antwoord op de vorige vraag hebt u nogal duidelijk gezegd dat u erg veel belang hecht aan de jurisdictie, aan de rechtszekerheid. In dit besluit spreekt u evenwel permanent over het woord regio, zonder dat duidelijk omschreven wordt wat deze term nu betekent. De zorgregio's – de regio's waarbinnen mensen samenwerken en waarbinnen wij het uitbreidingsbeleid plannen – werden omschreven in een decreet dat werd goedgekeurd in dit parlement. Hiermee wilde men precies de transparantie in de welzijnssector verhogen. Uit uw persmededeling heb ik echter begrepen dat de regio's waarover u spreekt niets te maken hebben met de zorgregio's. Zult u daar geen problemen mee krijgen wanneer u gemandateerde voorzieningen erkent volgens regio's die niet aan een door dit parlement goedgekeurd decreet beantwoorden? Kunnen andere niet-erkende instellingen dan niet naar de rechtbank stappen om dit aan te klagen, omdat de zorgregels, zoals bepaald door het parlement, niet gerespecteerd worden?

Ook de zogenaamde gemandateerde zorgvoorziening is niet duidelijk omschreven. In het door u opgezette proefproject rond de centra voor kinderopvang (CKO) waren er ook voorzieningen die zich vóór maart 2007 kandidaat moesten stellen om erkend te worden als proefproject. Die voorzieningen zouden worden geselecteerd in de loop van de maand mei. Vallen de voorzieningen die in het kader van de CKO's erkend zullen worden samen met de gemandateerde voorzieningen?

U voorziet in de erkenning van 111 gemandateerde voorzieningen. Die zullen 200 doelgroepwerknemers in dienst nemen. Dat zijn kortgeschoolde langdurig werklozen die, in tewerkstellingsprojecten, zullen instaan voor de uitvoering van de occasionele en flexibele

le opvang. Het is echter niet duidelijk waarom er nu juist 111 voorzieningen erkend moeten worden. Als die 111 gemandateerde voorzieningen 200 doelgroepwerknemers moeten erkennen, sturen en begeleiden – minder dan twee werknemers per erkende voorziening – zorgt dat dan niet voor een enorme overheadkost? Het is ook niet duidelijk welke kwalificaties er vereist zijn voor de kortgeschoolde, langdurig werklozen.

In het tweede deel voorziet het besluit ook nog eens in 193 extra plaatsen via lokale diensten voor buurtgerichte opvang, die dan op hun beurt weer gekoppeld worden aan de bestaande kinderopvanginitiatieven. Ook daar is het niet duidelijk of er een relatie is tussen de hogergenoemde gemandateerde voorziening en de lokale dienst voor buurtgerichte opvang.

De kinderopvangcheques, waar het destijds altijd om draaide, zijn beperkt tot eenoudergezinnen met kinderen onder de vier jaar. Zij moeten zich dan ook melden bij de gemandateerde voorziening.

Mevrouw de minister, u hebt het in het verleden vaak gehad over het eenloketprincipe in de kinderopvang. Dat was althans de bedoeling van de CKO's. Het is mij niet duidelijk hoe u dat ene loket wil realiseren. Dit is een besluit waar een kat haar eigen jongen niet in terugvindt. Je zult maar een ouder zijn die op zoek is naar flexibele kinderopvang. Je weet niet waar je terecht kan.

De besluiten, zoals ze zijn goedgekeurd, voorzien in één aanspreekpunt per regio. Wat wordt er bedoeld met de term 'regio'? Zijn dat de zorgregio's zoals ze hier door het parlement goedgekeurd zijn? Kunt u in een besluit andere regio's definiëren dan diegene die in een decreet goedgekeurd werden? U voorziet in 111 zogenaamde gemandateerde voorzieningen. Waarom 111? Aan welke voorwaarden moeten de voorzieningen voldoen om gemandateerde voorzieningen te zijn? Kan een openbaar bestuur of een zelfstandig kinderdagverblijf erkend worden als een gemandateerde voorziening of is dat alleen mogelijk voor gesubsidieerde voorzieningen? Wat is de relatie tussen de gemandateerde voorziening en de voorziening erkend als proefproject voor centra voor kinderopvang?

Hoe zullen de 200 doelgroepwerknemers worden verdeeld over de 111 gemandateerde voorzieningen? Hoe zit het met de overheadkost van die voorzieningen? Wie zal die doelgroepwerknemers begeleiden? Aan welke kwalificaties moeten ze voldoen? Is een ouder die nood heeft aan flexibele opvang of die gebruik wil maken van de kinderopvangcheques verplicht om zich te wenden tot de gemandateerde voorziening van de regio? Kunnen er twee gemandateerde voorzieningen actief zijn in eenzelfde regio? Wat is de relatie tussen de 193 extra plaatsen kinderopvang via lokale diensten voor buurtgerichte opvang en de gemandateerde voorzieningen? De lokale

diensten voor buurtgerichte opvang worden immers op hun beurt gekoppeld aan bestaande kinderopvanginitiatieven.

Hoe zijn al deze besluiten te rijmen met het door de minister gehuldigde principe van één loket voor de kinderopvang? Ik begrijp er niets van, maar ik hoop dat uw antwoord voor duidelijkheid zorgt.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik ben het eens met het principe dat mensen duidelijkheid moeten krijgen over de CKO's en over de flexibele en occasionele kinderopvang. We moeten het durven bekijken vanuit het standpunt van de ouders. We moeten zorgen voor meer duidelijkheid. Dat is de doelstelling van de CKO's en van de flexibele en occasionele kinderopvang. De vraag is natuurlijk hoe een en ander op elkaar kan worden afgestemd. Het minimum aantal plaatsen waarover een voorziening moet beschikken om in aanmerking te komen als gemandateerde voorziening, geeft al een richting aan, aangezien vooral de CKO's daaraan zullen voldoen. Verder is er de verhouding met de sociale economie die moet worden gerespecteerd. Het gaat dan meer bepaald over de tewerkstelling. Het is cruciaal dat de doelgroepwerknemers goed omkaderd worden. De expertise uit de sociale economie moet daarbij gebruikt kunnen worden.

Ik erken het probleem en ik geef toe dat de communicatie daarover niet duidelijk is. Ik hoop dan ook, mevrouw de minister, dat u daarover meer duidelijkheid kunt geven. Het hoeft echter niet faliekant af te lopen. Ik ben dus niet zo pessimistisch, maar ik zou wel graag meer duidelijkheid hebben.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: In het actieplan flexibele en occasionele kinderopvang dat door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd, staat dat de regio-indeling voor het werken als een gemandateerde voorziening gebaseerd is op de zorggebieden, zoals gedefinieerd in het decreet tot oprichting van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Het actieplan flexibele en occasionele kinderopvang is niet louter een welzijnsinitiatief, het is vooral een vorm van samenwerking tussen sociale economie en welzijn. We beschouwen dit als een absolute meerwaarde binnen het plan.

De regio-indeling volgens de zorggebieden sluit aan bij deze samenwerking en is gekozen om twee redenen. Vooreerst sluit de indeling goed aan bij de doelgroep waarvoor de flexibele en occasionele kinderopvang in de eerste plaats bedoeld is, namelijk werkzoekenden of mensen die een opleiding volgen, bijvoorbeeld bij de

VDAB. Aangezien de werkwinkels – een belangrijk contactpunt voor de werkzoekenden – gekoppeld zijn aan de zorggebieden, is het belangrijk dat ook de informatiefunctie van de kinderopvang daarop afgestemd is.

Een tweede reden heeft te maken met het feit dat de 200 doelgroepwerknemers die worden aangeworven, wellicht ook veel gemakkelijker gerekruteerd kunnen worden via de werkwinkels. Ook daarom is het goed dat de gemandateerde voorzieningen gelinkt zijn aan de zorggebieden en dat zij kunnen samenwerken met de werkwinkels.

Door de keuze voor de zorggebieden kunnen de gezinnen en de medewerkers terecht bij een voorziening die een relatief klein gebied bestrijkt en die herkenbaar en toegankelijk is. Het is geen enkel juridisch probleem dat we hier het Zorgregiodecreet niet toepassen. Momenteel is er geen enkele bindende regio-indeling voor de erkenning van kinderopvangvoorzieningen.

In het besluit is er inderdaad sprake van 111 gemandateerde voorzieningen. Daaraan kunnen we ook de nodige middelen koppelen, opdat zij hun opdracht zouden kunnen uitvoeren. Dit getal is gekoppeld aan de 120 zorggebieden in Vlaanderen. De 9 regio's met de laagste noden inzake flexibele en occasionele kinderopvang zijn bij een andere regio gevoegd. Er zullen dus enkele gemandateerde voorzieningen zijn die meer dan één regio bedienen. Zoals duidelijk in het besluit is gedefinieerd, kan er per zorggebied maar een gemandateerde voorziening functioneren. Anders wordt het een warboel. De voorwaarden waaraan een gemandateerde voorziening moet voldoen, zijn opgesomd in het besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart 2007, namelijk in de artikelen 4, 5 en 6.

Ik geef de belangrijkste, die al duidelijk een richting aangeven. Mevrouw Roex verwees er ook al naar. Zo moet men minstens 75 erkende opvangplaatsen hebben of men moet voldoende competentie hebben om als coördinatiepunt te kunnen functioneren. Men moet een samenwerkingsovereenkomst afsluiten met de erkende ondernemingen, in functie van de dienstencheques. Men moet zorgen voor een afstemming van vraag en aanbod van de flexibele en occasionele kinderopvang in de regio. Men moet een aanspreekpunt zijn voor de gezinnen. Men moet over de kennis, de middelen en de competenties beschikken om doelgroepmedewerkers te begeleiden. Dat aspect is expliciet opgenomen in de erkenning.

Alle erkende voorzieningen kunnen gemandateerde voorzieningen worden. Indien bijvoorbeeld een lokaal bestuur een erkende opvangvoorziening heeft, kan het als organiserend bestuur voor de voorziening de aanvraag tot gemandateerde voorziening doen. Een zelfstandig opvanginitiatief kan geen gemandateerde voorziening worden. Gemandateerde voorzieningen worden immers gesubsidi-

eerd. Zelfstandige opvanginitiatieven hebben een totaal ander statuut dan gesubsidieerde voorzieningen. Op zich is er dus geen directe relatie tussen een gemandateerde voorziening en een lokaal overlegplatform. De gemandateerde voorziening heeft vooral een specifieke coördinatiefunctie ten aanzien van de flexibele en occasionele kinderopvang. Deze coördinatie overstijgt vaak de gemeenten en dus ook het lokale overleg. Het werkgebied valt immers samen met de zorggebieden, die vaak meerdere gemeenten tot hun gebied rekenen. Een gemandateerde voorziening heeft ook zelf een aanbod. Dat is cruciaal. Daarover ontstaan soms misverstanden. Het is, met andere woorden, een kinderopvanginitiatief, terwijl een lokaal overleg een overlegplatform is, wat iets helemaal anders is.

Op dit moment is er inderdaad nog geen relatie tussen de gemandateerde voorzieningen en de proefprojecten voor de centra voor kinderopvang, omdat die projecten zich nog in een experimentele fase bevinden. Daar is er sprake van leerdoelen. Het plan voor flexibele en occasionele kinderopvang is al operationeel over heel Vlaanderen.

De verdeling van de 200 doelgroepwerknemers gebeurt volgens de criteria die zijn opgesomd in het besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart. Daarin wordt bepaald dat de omvang van de pool van doelgroepmedewerkers varieert naargelang het zorggebied hoger scoort voor de volgende parameters: het aantal eenoudergezinnen, het aantal zelfstandigen, het aantal werknemers in arbeidssectoren die bekendstaan voor hun flexibele uren en het aantal niet-werkende werkzoekenden tussen 18 en 44 jaar met kinderen. De begeleiding van de doelgroepmedewerkers wordt opgenomen door de gemandateerde voorziening, die daartoe een coördinatiefunctie toegewezen krijgt in het besluit van de Vlaamse Regering en die daartoe ook de nodige middelen krijgt.

In hetzelfde besluit staan ook de voorwaarden voor de doelgroepwerknemers. De doelgroepwerknemer moet een SINE (sociale inschakelingseconomie)-profiel hebben. Concreet betekent dit onder meer dat de medewerker vóór de indiensttreding volledig uitkeringsgerechtigd is en niet in het bezit is van een diploma of getuigschrift van het hoger secundair onderwijs. De doelgroepwerknemer moet ook geslaagd zijn in de door de VDAB georganiseerde voorselectie. Daarbij wordt nagegaan of de kandidaat wil werken met kinderen en of hij of zij het groeipotentieel heeft om, na opleiding en begeleiding, te beantwoorden aan het beroepsprofiel van begeleider in de kinderopvang of begeleider in de buitenschoolse opvang, zoals opgesteld door de SERV. De doelgroepwerknemers moeten binnen vier jaar na aanvang van hun tewerkstelling beschikken over een kwalificatieattest dat wordt uitgereikt door de Vlaamse minister bevoegd voor de bijstand aan personen.

Hierbij aansluitend bevestig ik dat er een akkoord is met minister Vandenbroucke om het ervaringsbewijs buitenschoolse opvang op te nemen in de toegangsmogelijkheden voor medewerkers die werken in een initiatief voor buitenschoolse opvang dat een gemandateerde voorziening is. Voor het gebruik van kinderopvangcheques moet een ouder zich inderdaad wenden tot de gemandateerde voorziening. Dit hoeft niet noodzakelijk in de regio te zijn waar die ouder woont. De behoefte aan kinderopvang voor een ouder kan zich immers ook in een andere regio voordoen. Dat hebben we altijd zo geformuleerd. De lokale diensten voor buurtgerichte opvang hebben inderdaad een eigen aanbod, zoals de zelfstandige opvanginitiatieven, de diensten voor opvanggezinnen, de kinderdagverblijven enzovoort. De relatie van de gemandateerde voorziening met een buurt- en nabijheidsdienst is vergelijkbaar met haar relatie met alle andere kinderopvanginitiatieven. De gemandateerde voorziening vervult een coördinatiefunctie ten aanzien van het gezin, maar het gezin kan nog altijd overal rechtstreeks terecht, indien het zo gemakkelijker zijn weg vindt.

Het blijft natuurlijk mijn keuze het voor ouders veel gemakkelijker te maken om hun weg te vinden in de kinderopvang. Die doelstelling heb ik expliciet geformuleerd. Daarvoor hebben we inderdaad de CKO's in het leven geroepen. Deze centra bevinden zich echter nog in een experimentele fase. Het betreft nog steeds geen structureel gegeven. De gemandateerde voorzieningen zijn in het leven geroepen omdat we coördinatiepunten nodig hadden voor het actieplan. Het is echter evident en op termijn noodzakelijk dat beide naar elkaar toegroeien. Soms wordt het eenloketprincipe verkeerd wordt gebruikt. Het is zeker niet mijn bedoeling ouders te verplichten om zich te wenden tot één loket. Ik wil wel duidelijke wegwijzers en coördinatiepunten maken, om ouders, indien ze dat willen, wegwijs te maken wat hun specifieke noden betreft. De gemandateerde voorzieningen zullen dat doen, en later ook de CKO's. Het is evident dat beide naar elkaar zullen toegroeien.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is me een stukje duidelijker geworden. Ik denk dat men met de CKO's goede bedoelingen had en dat men het geheel transparanter wilde maken. Uw antwoord is een stap in de andere richting. De hoop bestaat evenwel dat ze in de toekomst naar elkaar toegroeien. Als toekomstige oma word ik geconfronteerd met een dochter op zoek naar kinderopvang. Blijkbaar is het op dit moment een grote chaos.

Minister Inge Vervotte: Mevrouw Vogels, tot op heden zijn een aantal zaken in de kinderopvang vooral historisch gegroeid. Voor het eerst worden nu initiatieven genomen om al die verschillende opvanginitiatieven

– zelfstandig en gesubsidieerd – samen te brengen en op elkaar af te stemmen. Er wordt dus aan de chaos verholpen.

Mevrouw Mieke Vogels: De vorige regering opteerde voor het lokaal overleg kinderopvang, precies om die chaos te beperken. Er werd gekozen voor het gemeentelijke, het regionale. U maakt andere keuzes en dat maakt het geheel niet overzichtelijker.

Minister Inge Vervotte: Het is niet correct wat u zegt. Het lokaal overleg is zelfs nog verstevigd. Het meest efficiënte systeem is dat waarbij de mensen die de opvang organiseren, samen de verantwoordelijkheid opnemen. We proberen dat in alle sectoren in te voeren. Dat systeem kan leiden tot resultaten. Al de rest is mooi op papier.

De heer Luc Martens: Mevrouw Vogels, ik vrees dat de minister gelijk heeft. Ik verwijs naar de stadsmonitor die als zeer performant wordt omschreven voor wat het geheel van de voorzieningen binnen de kinderopvang betreft. De creatie van een CKO biedt een unieke kans om wat nu al uitstekend werkt, morgen nog beter te laten werken. Wij zijn vragende partij om die opportuniteiten te krijgen die daarin vervat zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
